

KURŞUN KALEM

Mustafa Çiftci

- Kurşun kalem kullanmak ilkokulda kaldı bellerdim. Meğer öyle değilmiş. Ester kurşun kalemi pek seviyordu. Ama böyle “versatil” dedikleri uçlu kalemlerden değil. Hani Amerikan filmlerinde olur arkası silgili sarı kalemlerden. Belki de benim dikkatimdir bu. Belki Amerikan filmlerinde öyle silgili milgili kalemler yoktur. Muhtemelen sevda sebebiyledir. Sevdalı insan daha bir ayrıntıcı, detaycı oluyor. Hele sair zamanlarda da öyleyseniz sevdalık zamanında hastalık derecesinde nakışlara, kıvrımlara meraklı bir insan oluyorsunuz. Ben de Ester’in kurşun kalemlerine öyle “Bir Hoş” bakardım. “Bir Hoş” bakmanın adı yok ki. Hoşunuza gidiyor ama tarifi zor bir hâl ile bakıyorsunuz. “Bir Hoş” bakınca heves ediyorsunuz. Ben de kendime kurşun kalemler aldım. Ama işte “Bir Hoş” bakmak yetmiyormuş. Kalemler iki satır yazınca körleştiler. Baktım Ester çantasından çakı çıkarmış. Dilini ısırarak kalem açmaya çalışıyor. Erkek kısmı bıçakla yapılacak işlerde kendini pek usta belliyor. Hemen atıldım, “...müsaade et güzel kız. O benim işim.” dedim. “Kurtar beni sultanım.” dedi. Gülüştük. Sonra ben ilkokuldan kalma maharetimle kalemleri açtım. Uçlarını hiç kırmadım. Kalemler cıvıl cıvıl oldular sanki. “İşte bu kadar hanım kız...” dedim. Sonra beraberce kurşun kalem kullanarak çalışmaya devam ettik. Kurşun kalem arkasını ısırarak çürütmeniz için pek davetkâr oluyor. Kısa zamanda dişledim bitirdim. Ama Ester kalemlere hürmet eder gibiydi. Isırmak dişlemek silgisini kemirmek onda yoktu. “Kalemleri kırmak yok, çiğnemek yok babaanne talimatı.” dedi. “Kalem israf etmemek muhkem bir nasihattir ama ben nasihat tutacak yaştayken de dişlerdim. Kalemler, silgiler benden çok çektiler.” dedim. Ama Ester’in öyle tutumlu kızlar gibi olması. Kıymet bilmesi falan hoşuma gitmedi değil.

Biz halk kütüphanesinde çalışıyorduk. Koca bir salon, her karışında masa sandalye var. Onlar da hep dolu. Erken gelmek zorundasınız

yoksa ayakta kalırsınız. Bir oturan da neredeyse hiç kalkmıyor. Ben erken geldiğim saatlerde tanıştım Ester ile. Zaten tanışık olmak için çabalamanıza lüzum yoktu ki Ester herkesle hemen kaynaşır hemen ahbab olurdu. Ben de Ester'le tanışanlar kervanına katıldım. Sonra işte beraberce ders çalışmaya başladık. İkimiz de edebiyat fakültesi mezunuyduk. Atanırsak öğretmen olacaktık. Atanırsak mutlu olacaktık. Herkes atanma beklerken ben Ester'le mutlu olmayı beklemeye başladım. Cıvıl cıvıl kız. Benim monoton öğretmenliğime ne iyi gelir diye düşünüyordum. Devlet üzerine düşeni yapar da bizi atarsa biz de üzerimize düşeni yapar evlenip kurtulurduk herhâlde.

Böylece günler haftalar geçti. Ders çalışmaya yemek molası verince ben hemen yanımda getirdiklerimle beraber Ester'in peşine düşerdim. O nereye gider ne yerse ben hemen yanına çökerdim. Zaten az yerd Ester. Az yesin çok yesin hiç fark etmeden hep güzel yerd. Ben de yediğimin tadını çıkarmayı ona bakarak öğrendim.

Bir zaman geçti böylece. Ben Ester'e arada bir sorular soruyorum. Ailesiyle ilgili, mezun olduğu fakülteyle ilgili falan ama Ester benim sorduğum soruyu alıyor sanki bebek bezler gibi sorunun altını üstünü sımsıkı sarıyor sarmalıyor. Öyle çok ve meraklandırıcı konuşuyor ki sonunda ben ne sorduğumu unutup kalıyorum öylece. "Kız sen avukat olmalıymışsın." diyorum. "Benim aklım başkasının davasına yetmez. Kendi meselemi güç bela anlatırım işte o kadar kuzum diyor." "Kuzum" lafı pek doğru. Ben onun yanında kuzu oluyorum ki nasıl... Melul mahsun bakan bir kuzu anlatması zor.

Gel zaman git zaman bizim KPSS müracaat sürecimiz başladı. Ben imtihanlara hemen müracaat etmem. Beklerim. Sanki bekleyince eksiklerim ortaya çıkacak. Son günü bekledim yine. Müracaat ettiğimiz büroda çalışan da benim arkadaşımıdır. Ona sıkı sıkı tembihledim ki "Ester müracaat ederken bilgilerini bir kontrol et." Bana söylemediği ama nüfusta yazılı bir adı falan varsa öğreneyim. Müracaat yerinde son gün son saatlerde sıra bana gelince müracaatımı yaptım. Müracaatlar bitene kadar bekledim. Sonra arkadaşıma sordum: "Ester müracaat etti mi? Var mıymış başka adı falan?" Arkadaş, "...yok müracaat etmedi. Ben de bekledim ama gelmedi hanım yengemiz." dedi.

Çok şaşırdım. Evini aramak istedim. Ama annesi babası rahatsız olur hem de Ester'i her sabah kütüphaneye bırakan ağabeyine denk gelirsek iş sıkıntıya girer diye çekindim. Ester'i arayamadım ama kafam da her ihtimali yokladım. Sabah olsun da kütüphanede buluşunca sorarım diye niyetlendim. Böyle muhasebe içindeyken uyumuşum. Rüyamda Ester kütüphanenin her yerine vişne suyu döküyordu. Peşinden koşup yetişmek meyve suyunu elinden almak istiyorum. Bana bakıp, "...senin aklın ermez bu işlere." diyor. Ester elinde meyve suyu sağa sola serperken ben sıkıntılı bir şekilde uyandım.

Kütüphaneye vardım. Ester yok. Öğleye kadar bekledim yine yok. O gün ertesi gün ve daha sonra günler boyu hiç haber alamadım. Ortak arkadaşlarımıza sordum. Onlardan da bir sağlıklı bilgi alamadım. Ester'in ağabeyi ile

konuşayım istedim ama cesaret edemedim. Ben böyle erimiş peynir gibi bir vaziyetteyken. Kütüphanede görevli olan ve daha evvel Ester'in bizi tanıştı-
rıp, "...köylüm olur." dediği memur beni çağırdı. Gittim yanına. Meğer adam konuşmaya hemen hazırmış. "Bak delikanlı öncelikle kızın adı Ester değil Nagihan. Kendisi üniversite mezunu değil hatta lise biri zor okuttular. Sonra hemen evlendirdiler. Evlendiği adam İstanbul'da bir fabrikada bekçiydi. Sona işten çıkardılar. Esasen gariban bir adamdı ama yoksulluk adamı görgüsüz de yapıyormuş ki Nagihan'a çok eziyet etti. Bir de çocukları oldu. O yavrucak da uzun yaşamadı. Baktılar ki geçim olmayacak. Adam getirdi baba evine bırak-
tı Nagihan'ı. Zaten niye o adamla evlendirdilerse yangından mal kaçırır gibi. Kimi dedi ki işte Nagihan'ın babasına bir araba parası vermiş falan. Orası bize meçhul. Nagihan şimdi Bursa'da benden duymuş olma kız hastalandı. Yani ka-
fası hasta. Canı sıkıldıkça biraz burada biraz Bursa'da dayısının yanında kalır. Burada kalırken de işte canı sıkılmasın diye kütüphaneye gelir. Bursa'ya gider-
ken sana da selam söyledi. 'Beni unutsun benim derdim bana yeter.' dedi. İm-
tihanı kazansın öğretmen olsun güzel bir kızla yuva kursun dedi. Bir de sana bu kalemi bıraktı."

Memur bunları söylerken ben her cümleyi kayalarda patlayan dinamit gibi seyrettim. Cümle seyredilir mi? Evet cümleyi söyleyin yüzü, elleri, ses tonu, söylediklerinin ağırlığı her kelimesini seyredilecek bir nümâyişe döndürüyor. Ben de Nagihan'ın hikâyesini seyrettim. Bir şey demeden öylece seyrettim. Be-
nim peşime düşmesin demiş ya. Ben zaten peşine düşecek cesareti bulamadım ki kendimde. Cesaret de varlık ister, sırtını dayayacağın dağ gibi kimseler ister. Benim sırtımı dayayacağım kimse yok. Annem babam benim atanmamı bek-
ler. Babamın köydeki mendil kadar arazisinden ne gelirse bir yıl onu gözler de tüm borçları harmana erteleriz. Ben bu yokluk hâlimde nasıl Nagihan sevdası güdeceğim? Bana bıraktığı kalemi alıp ayrıldım memurun yanından.

Ama her sabah kütüphanede buluşmak güzel oluyordu. Benim o zaman Ester diye bildiğim Nagihan meğerse bizim hayal bile edemeyeceğimiz nice hadise-
leri yaşamış. Nagihan'ı düşündükçe kendimi öyle acemi öyle beceriksiz öyle gariban hissettim ki... Artık kütüphaneye de gitmedim. Evde çalıştım. Çal-
ışırken bir hafta on gün öyle sarhoş gibi sapır saçma işler ettim. Çözdüğüm soruları bir daha çözdüm. Aynı konuyu üç kere tekrar ettim. Kitap önümde açıkken türlü hayallere daldım. Bana bıraktığı kalemi elimde çevirip durdum.

İmtihana böyle düşe kalka hazırlandım ve sonra girdim imtihana. Soruları öyle bataklık kuşlarının batıp çıkması gibi didikledim. Yapabildiğimi yaptım. Sonunda fena puan gelmedi. Atanmayı bekledim. Ve uzak bir ilçeye atandım. Anamı babamı görmeliydiniz. Onların o pür neşe hâlini görünce ben Nagihan'ı bile unuttum bir zaman.

İlçeye gittim. İç cebimde Nagihan'ın kalemi ile vazifeye başladım. Aradan geçti bir zaman sonra bir mektup aldım. Gönderen kısmında Ester yazıyordu. Ben kütüphanedeki memurun Ester'in aslında Nagihan olduğunu anlatışını

seyrettiğim gibi zarfı da hemen açmadım, seyrettim. Sonra açtım. “Tebrik ederim öğretmenim.” yazıyordu kurşun kalemle. Şaşırdım kaldım. “Vay be Nagihan ben şimdi ne edeceğim? ‘Benim peşime düşme!’ dedin. Sesimi çıkaramadım. Buralara kadar geldik. Şimdi sen uzaktan el ediyorsun. Ne cevap vereyim? Senin peşine düşürmeyen garibanlık şimdi yine elimi kolumu bağlamaz mı benim?” Bunun gibi daha birçok sorular sordum. Sora sora Bağdat’ı bulanlar bana da imdat etseler de ben de sora sora bir güzel yere ulaşısam istedim. Ama olmadı. Zarfı ve mektubu sakladım. Vazifeme devam ettim. Cevap yazayım, Nagihan’a tekrar ulaşayım derdine düşmedim. Annem bana kız bakmaya başlamıştı bile.

Güç bela da olsa düzenimi kurdum. Artık cebim para gördüğü için. İstedğim kitapları aldım. Uzak ilçede edebiyatı yarama merhem edeyim istedim. Memlekete gidersem Nagihan’ı görecekmişim gibi bayram da bile memlekete gitmedim. Kurşun kalemleri dişleyerek çok vakitler geçirdim. Hikâyemi kimselere anlatmadım. Devlet beni atayarak Ester’den, Nagihan’dan uzak tuttu madem. Ve “Madem ben bu gariban hâlimle ancak kurşun kaleme bakar hayal kurabilirim vardır bunda da bir hayır.” dedim...